

вдъхва страхъ безъ да е нужно да са употребява често строгостъ.

Но колко е чудовищно нѣщо да мысли нѣкой че безопасността му лежи въ притѣненіето на народытъ му! Послѣ, да не ги учи никога, нито да ги рѣководи по пѣтя на добродѣтелята, да не привлича къмъ себе си любовта имъ, да ги докарва доро до отчаяніе чрезъ ужаса, да ги туря въ ужасната нужда или да не могатъ никога свободно да си отдѣхнатъ или да отхвърлятъ игото на вашето тиранско владычество: Този ли е истинскыйтъ способъ да царувате спокойно? Този ли е истинскыйтъ пѣтъ който води къмъ славата?

„Помнете че въ страны, дѣто властѣта на гонодаря е неограничена, тамъ владѣтелитѣ сж послабы. Тѣ грабѣтъ, разрушаватъ сичко; тѣ едни притежаватъ сичката държава: но и сичката държава крѣе; нивята са вцѣляватъ и опустяватъ, градоветѣ са смаляватъ сѣкый день, и търговята престава. Царьтъ, който не може да бжде царь самъ, и който е великъ само чрезъ народытъ си, унищожава са самъ постепенно чрезъ унищоженіето на народытъ си, на които отнема богатствата и силата. Държавата му са ичерпва отъ пары и отъ челоуѣцы, и тѣзи последнята загуба е найгольмата и найнепоправимата. Неограниченната властъ му приготвя толкози робы колкото подданници има. Ласкайтъ го, преструватъ са че го обожаватъ, треператъ отъ наймалкыя му погледъ, но чакатъ наймалкото възстаніе. Чудовищната му сила, безкрайно насилственна, не може да трае много, защото нема кореня си въ сърцето на народытъ, а напротивъ тя подига и раздражня сичкото тѣло на държавата; принуждава сичкытъ членове на туй тѣло да са надѣе да си отдѣхне слѣдъ едно промѣненіе. При първья ударъ който ѱ нанасятъ, кумирьтъ пада, строшава са и са тѣче съ крака. Ирѣзрѣніето, умразата и недовѣріето, съ една дума, сичкытъ страсти са съединяватъ противъ една властъ толкози гнусна. Царьтъ, който въ суетното си благополучіе не е намѣрвалъ нито единъ челоуѣкъ доста дързновенъ да му каже истината, не ще намѣри, въ злополучіето си, ни едного челоуѣка, който бы го извинилъ или защитилъ отъ враговетѣ му.“